

สารบัญ

เสนาศึกษา เล่มที่ ๘๐ ตอนที่ ๕ เดือน กันยายน - ตุลาคม ๒๕๕๗

★ ปวงประชาเป็นสุขสานต์

พื้นที่หนาว ทางตอนเหนือ พระราชทานความช่วยเหลือ “โครงการหลวง”

★ รากไทย: ล้านนา (๑)

★ Beheaded Anne Boleyn: The Second Queen of Henry VIII

- ★ ปัมกระแทกน้ำ (Hydraulic Ram Pump) ๑๓
- ★ ทฤษฎีสงคราม ๒๔
- ★ นักเรียนนายร้อยอ่านตรงนี้ ๒๙
- ★ ระบบการฝึกและการศึกษาของนายทหารชั้นผู้ใหญ่ไทยในอดีตที่ส่งผลในปัจจุบันนี้ ๓๘
- ★ มงกุฎปูนไทยในสงครามโลกครั้งที่ ๒ ..... ๔๔
- ★ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี ๔๙

★ มนต์เสน่ห์ไม่เคยจางที่บางปู

- ★ ศิลปการปกครองคน ในสามก๊ก ๗๒
- ★ เปิดโลกความรู้เทคโนโลยีป้องกันประเทศอากาศยาน ไร้นักบินเทคโนโลยีเพื่อการทหารและภาคสังคม ๗๖
- ★ ภาษาอังกฤษร่วมสมัย ๗๙
- ★ โลหิตจางคืออะไร ๘๒
- ★ คน (ละ) ร้อยเรื่องเดียวกัน บทสัมภาษณ์พิเศษ พลโทพอล มณีรินทร์ ๘๗
- ★ เมื่อต้องสอน เราจะสอนอะไร ๙๖
- ★ มีของดีมาฝาก ๑๐๐
- ★ เคล็ดลับเกร็ดความรู้ ๑๐๔
- ★ ใครอะไรที่ไหน ๑๐๕
- ★ พุทธวจน ๑๐๗

ความคิดเห็นของผู้เขียนในหนังสือฉบับนี้ ไม่มีส่วนผูกพันกับทางราชการแต่ประการใด

ปองประชาเป็นสุกसानต์

พื้นที่หนาว ทางตอนเหนือ พระราชทานความช่วยเหลือ

“โครงการหลวง”

น.ส.อำภา ช่างเกวียน

ภูเขาสูงห่างแม่น้
ธ เสด็จฯ ปองโพลภัย
ป่าเปียกเกราะกันไฟ
ร้อนดับทุกหย่อมหญ้า

แสนไกล
สุดหล้า
ดเย็น ปลูกนา
ป่าก่อประชาเกษม

สภาพอากาศประเทศไทยแบ่งออกเป็นสามฤดู คือ ฤดูร้อน ฤดูฝน และฤดูหนาว ซึ่งฤดูหนาวเป็นช่วงที่สภาพอากาศแห้งแล้ง บางพื้นที่อาจมีลมกรรโชกแรง ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ไฟป่าขยายวงกว้างได้อย่างรวดเร็ว ควันจากไฟป่าสร้างปัญหาหมอกพิษทางอากาศ ส่วนใหญ่เกิดขึ้นบริเวณทางภาคเหนือของประเทศไทย เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีภูมิประเทศเป็นภูเขาและที่ราบภูเขา นอกจากนี้ยังเป็นบริเวณที่มีป่าไม้มาก ไฟป่าสามารถเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและมนุษย์เป็นผู้ทำให้เกิดขึ้น โดยเฉพาะการเผื่อถางแล้วเผาทำไร่เลื่อนลอย ซึ่งแม้เป็นวิธีที่ประหยัดที่สุดแต่กลับสร้างความเสี่ยงหายรุนแรง ทั้งต่อต้นไม้ หน้าดิน และสรรพสัตว์ บริเวณ

ใดที่เกิดการถางเผาบ่อย ๆ หรือเกิดไฟป่าขึ้นซ้ำ ๆ ดินบริเวณนั้นจะมีความสามารถในการดูดซับน้ำได้น้อยลง ทำให้เกิดปัญหาในฤดูฝน คือดินไม่สามารถอุ้มน้ำได้ เกิดดินถล่ม และน้ำป่าไหลหลากจับพลัน เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๗ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้เสด็จพระราชดำเนินไปทรงเยี่ยมราษฎรชาวเขาในพื้นที่ทางภาคเหนือ ได้ทอดพระเนตรเห็นการทำลายป่าตามยอดเขาเพื่อปลูกฝิ่นและทำไร่เลื่อนลอย นอกจากจะเป็นการละเมิดกฎหมายแล้วยังทำลายป่าต้นน้ำลำธารต้นกำเนิดของแม่น้ำสายสำคัญอีกด้วย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงมีพระราชดำริแก้ปัญหาดังกล่าว “ถ้าจะให้ชาวเขาเลิกปลูกฝิ่น ก็ต้องหาพืชอื่นที่ปลูกได้ราคาดี และมีความ

เหมาะสมที่จะปลูกในพื้นที่สูง ให้ชาวเขาปลูกทดแทนเป็นรายได้เสียก่อน จึงจะสามารถให้เลิกปลูกฝิ่นได้” หลังจากนั้นใน พ.ศ. ๒๕๑๒ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ก่อตั้ง “โครงการหลวง” บริเวณดอยอ่างขางให้เป็นสถานีวิจัยทดลองปลูกพืชเมืองหนาวเพื่อขจัดพื้นที่การทำไร่เลื่อนลอยและการปลูกฝิ่น พื้นที่ป่าต้นน้ำในพื้นที่เทือกเขาทางตอนเหนือ โดยให้ปลูกพืชเศรษฐกิจเมืองหนาว ผัก ผลไม้ ไม้ดอกและไม้ประดับ พืชชนิดแรกที่ปลูกคือ ต้นท้อ นอกจากนี้ยังมีลิ้นจี่ และสตอเบอรี่ ที่สถานีวิจัยได้ทดลองปลูกปรับปรุงจนประสบความสำเร็จและได้ชื่อว่าพันธุ์พระราชทานมาจนถึงปัจจุบัน

งานวิจัยแรกของโครงการหลวงเริ่มจากการปลูกผลไม้ เนื่องจากเป็นไม้ยืนต้นที่สร้างรายได้และ

ยังสามารถปลูกเพื่อการอนุรักษ์ทดแทนป่าไม้ที่ถูกทำลายจากการแผ้วถางและไฟป่า ผลไม้ที่นำมาปลูกทดลองในระยะแรกเพื่อเป็นตัวอย่างแก่เกษตรกรชาวเขา ได้แก่ ท้อ พลัม พลับ สาลี่ บ๊วย และแอปเปิ้ล ต่อมาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้พระราชทานนามสถานีวิจัยแห่งนี้ว่า “สถานีเกษตรหลวง”

ปัจจุบันโครงการหลวงมีสถานีวิจัย ๔ แห่ง ได้แก่

๑. สถานีเกษตรหลวงอ่างขาง อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ ก่อตั้งเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๓
๒. สถานีเกษตรหลวงปางดะ อำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่ ก่อตั้งเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๒
๓. สถานีวิจัยโครงการหลวงอินทนนท์ อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ ก่อตั้งเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๒

๔. สถานีวิจัยแม่หลอด อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ ก่อตั้งเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๗

เมื่อโครงการหลวงสามารถเปลี่ยนแปลงพื้นที่การปลูกฝิ่น แก้ปัญหาการถางป่าทำไร่เลื่อนลอย ด้วยการปลูกพืชเศรษฐกิจเมืองหนาวได้ประสบความสำเร็จแล้ว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวยังทรงพัฒนาความเป็นอยู่ของชาวเขาในด้านต่าง ๆ

เช่น ส่งเสริมและพัฒนาด้านสังคมเพื่อให้ประชากรชาวเขามิ่ที่ทำงานอย่างมั่นคงเป็นหลักแหล่ง ส่งเสริมการพึ่งพาชุมชนเกิดเป็นชุมชนเข้มแข็ง พัฒนาการศึกษา การสาธารณสุข และปลูกจิตสำนึกรักสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติอย่างยั่งยืน ความสำเร็จนี้จึงทำให้โครงการหลวงได้รับรางวัลแมกไซไซ สาขา International Understanding ใน พ.ศ. ๒๕๓๑ และจากนั้นใน พ.ศ. ๒๕๔๖ ได้รับรางวัลโคลัมโบแพลน The Colombo Plan : Drug Advisory Program (DAP) ซึ่งเป็นองค์กรเพื่อความร่วมมือแก้ไขปัญหายาเสพติดในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ในฐานะ

หน่วยงานเดียวของโลกที่แก้ไขปัญหาการปลูกฝิ่นใน
เชิงสร้างสรรค์ได้เป็นผลสำเร็จ

นอกจากการแก้ปัญหาเรื่องการปลูกพืชและ
การจัดสรรพื้นที่ทำกินของชาวเขาแล้ว พระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวยังทรงเพียรพยายามที่จะพลิก
ฟื้นคืนผืนป่าให้แก่ภูเขา ลดปัญหามลพิษและความ
เดือดร้อนต่าง ๆ จากไฟป่าโดยยึดหลักธรรมชาติ
สิ่งแวดล้อม และมนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างสมดุล ทรง
คำนึงถึงทุกสรรพสิ่งรอบตัวมีส่วนร่วมเกื้อกูลกันทั้งพืช
สัตว์ น้ำ ป่า และมนุษย์ หากรู้จักใช้ รู้จักรักษาก็จะ
อำนวยประโยชน์ให้แก่กัน ยังความสงบสุขมาสู่
มนุษย์และธรรมชาติ พระองค์จึงมีพระราชดำริให้
ปลูกป่าด้วยระบบ “ป่าเปียก” ดังพระราชดำรัสตอน
หนึ่งความว่า

“...การปลูกป่าบนภูเขาต่าง ๆ ...ควรดำเนิ
การโดยวิธีที่เรียกว่า “ป่าเปียก” หรืออาจเรียกว่า
ภูเขาป่าก็ได้ แต่ในปัจจุบันฝนตกน้อย จึงจำเป็นต้อง
จัดสร้างระบบส่งน้ำด้วยวิธีสูบน้ำขึ้นไปพักน้ำบน
ภูเขา แล้วทำระบบกระจายน้ำช่วยการปลูกป่าแบบ
กิ่งถาวร คือ ประมาณ ๓-๔ ปี เมื่อไม้โตพอสมควร
ก็จะมีความชุ่มชื้นและจะช่วยดูดความชื้นจาก
ธรรมชาติด้วย จากนั้นจึงย้ายระบบส่งน้ำดังกล่าวไป
ช่วยพื้นที่ใหม่ต่อไป”

แนวทฤษฎีป่าเปียก เป็นทฤษฎีการฟื้นฟูป่า
โดยใช้ความชุ่มชื้นเป็นสำคัญ ป่าไม้จะเขียวสด
ตลอดปีเนื่องจากได้น้ำไหลผ่าน ไฟป่าจึงเกิดได้ยาก
เป็นการอนุรักษ์และฟื้นฟูป่าที่ทำได้ไม่ยากทั้งยังได้
ผลดีอีกด้วย วิธีการสร้างป่าเปียกมี ๖ วิธี

๑. การทำระบบป้องกันไฟไหม้ป่า โดยใช้แนวคลองส่งน้ำและแนวพืชชนิดต่าง ๆ ปลูกตามแนวคลอง

๒. การสร้างระบบการควบคุมไฟป่า โดยอาศัยน้ำชลประทานและน้ำฝน

๓. การปลูกต้นไม้โตเร็วคลุมแนวร่องน้ำ เพื่อให้ความชุ่มชื้นค่อย ๆ เพิ่มขึ้นและขยายออกไปตามร่องน้ำ ทำให้ต้นไม้บริเวณรอบ ๆ ออกงาม

๔. การสร้างฝายชะลอความชุ่มชื้นหรือ “Check Dam” เพื่อกั้นลำธารขนาดเล็ก กักน้ำและตะกอนดินไว้บางส่วน น้ำจะซึมสะสมอยู่ในดิน ให้ความชุ่มชื้นแผ่ขยายทั้งสองฝั่ง

๕. การสูบน้ำขึ้นสู่พื้นที่ที่สูงที่สุดที่สามารถทำได้ แล้วปล่อยน้ำที่ละน้อยให้ไหลซึมดินพร้อมทั้งเสริมการปลูกต้นไม้บนพื้นที่สูงให้เป็นภูเขาป่าสามารถเป็นแนวป้องกันไฟป่าได้

๖. การปลูกต้นกล้วยในพื้นที่กำหนด เว้นช่วงจากป่าประมาณ ๒ เมตร หากไฟป่ามาจะปะทะต้น

กล้วยก่อน ซึ่งกล้วยเป็นพืชอุ้มน้ำช่วยลดความรุนแรงของไฟ และง่ายต่อการควบคุมไฟป่า

พระราชดำริของพระองค์ทรงช่วยแก้ปัญหาให้ชาวเขามากกว่า ๔๐ ปี ตั้งแต่การเปลี่ยนวิถีทำเกษตรจากปลูกฝิ่นหันมาปลูกพืชเมืองหนาว ให้ชาวเขามีพื้นที่ทำกินเป็นหลักแหล่ง ปลูกไม้ผลเพิ่มรายได้ อีกทั้งยังสามารถช่วยเพิ่มพื้นที่ป่า มีการบริหารจัดการน้ำเพื่อป่า ป่าเพื่อน้ำ และคนให้อยู่ร่วมกันแบบพึ่งพาอาศัย ปัญหาไฟป่าลดความรุนแรงลง ประชาชนใช้ประโยชน์จากป่าอย่างมีความสุข ในขณะที่ป่าก็ไม่ทำร้ายผู้คน ยามฝนมาอุทกภัยบรรเทา ยามไฟป่ามา ป่าเปียกป้องกันภัยให้ชาวเขา มนุษย์ไม่ทำลายธรรมชาติ ธรรมชาติไม่ทำร้ายมนุษย์ และยังเสริมสร้างป่าให้แข็งแรง อุดมสมบูรณ์เพื่อประโยชน์แก่ลูกหลานภายหน้า พระองค์ทรงห่วงใยปวงชนชาวไทยทุกหมู่เหล่า พระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ช่วยบรรเทาความเดือดร้อน บันดาลสุขสู่พสกนิกรได้อย่างแท้จริง

อ้างอิง

<http://www.haii.or.th/thailandwaterchallenge/2011-04-25-08-07-29.html>

<http://km.rdpb.go.th/Knowledge/View/26>

http://king.kapook.com/job_royal.php

กลับหน้าสารบัญ

นักเรียนนายร้อย อ่านตรงนี้

พล.อ.มณู สายัณห์นิโครช

เจ้าพระยาบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)
ที่พระเจ้ากรุงกัมพูชา (นักองค์ด้วง)
โปรดให้สร้างไว้ที่แก่ง วัดโพธาราม
เมืองอุดรมีชัย (เมืองหลวงเก่าเขมร) พ.ศ. ๒๓๙๗

ฉบับนี้ ขอแนะนำเรื่องของคนไทยส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสที่จะรับรู้เลยมาแล้วให้ฟัง อันที่จริงน่าจะเรียกว่าลอกให้อ่านจะดีกว่า เพราะว่าเป็นเรื่องราวที่ผู้เขียนเองก็ไม่เคยรู้เรื่องนี้มาเลยตลอดชีวิต มาได้รู้ก็จากการที่ได้หนังสืออนุสรณ์งานศพที่เจ้าภาพพิมพ์แจกจ่ายในงานศพเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๔ เป็นหนังสือเก่ามากแล้ว ความในหนังสือเป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้แน่นอน เพราะเป็นการคัดลอกจากเอกสารของกรมศิลปากร

เนื้อหาสาระเป็นขั้นตอนหนึ่งของการสงครามระหว่างไทยกับญวนในสมัย ร.๓ แม่ทัพไทย คือ เจ้าพระยาบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) เป็นการดำเนินกลยุทธ์ในการรบที่สามารรถสร้างความเสียหายแก่กองทัพญวนเป็นอย่างมาก อ่านแล้วจะสนุก ซึ่งการรบในสมัยนั้นแม้ว่าการศึกจะไม่ก้าวหน้า แต่ก็มีการบันทึกไว้ทำให้คนรุ่นลูกหลานได้ศึกษา นักเรียนจะเห็นวิธีการรบของนักรบไทยในอดีต ซึ่งการรบสมัยนั้นแม่ทัพจะต้องรับผิดชอบทุกเรื่อง แม้กระทั่งการส่งกำลัง เสี่ยงอาหาร พาหนะที่จำเป็น ต้องสร้างเอง ขอให้อ่านดูแล้วคิด ๆ และคิด

โปรดเกล้าฯ ให้เจ้าพระยา บดินทรเดชาและเจ้าพระยาพระคลัง เป็นแม่ทัพไปรบญวน

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงขัดเคือง
ญวนอยู่ จึงทรงพระราชดำริว่าครั้งองค์จันทร์เป็น
กบฏหนีไป ญวนก็รับไว้ เจ้าอนุเป็นกบฏหนีไปญวน
ก็รับไว้ แล้วกลับแต่งตั้งขุนนางพาเจ้าอนุมาตั้งเมือง
อย่างเก่า ทำเหมือนเมืองเขมรเหมือนกัน มีแต่ คิด
เกียดกันเขตแดนฝ่ายไทย ช่มชี้ยกตัวขึ้นเป็น ดิก
วองเด่ ให้องเลโบมีหนังสือมาว่า ให้ที่กรุงลงชื่อไป
ใน พระราชสาส์นว่าพระเจ้ากรุงเวียตนามดิกวองเด่
ฝ่ายที่กรุงเห็นแก่ทางไมตรีก็ทำให้ตามชอบใจ ภาย
หลังก็ให้เลโบมีหนังสือมาอีกว่า ให้เอาตราหลวง
สำหรับแผ่นดินประทับสำเนาพระราชสาส์นออกไป
ด้วยยกตัวขึ้นเป็นใหญ่ดังนี้ จะเป็นไมตรีกันไป
อย่างไรได้

จึงให้เจ้าพระยาบดินทรเดชาเป็นแม่ทัพยก
คุมไพร่พล ทั้งในกรุงและหัวเมือง ๔๐,๐๐๐ ยกไปตี
เมืองเขมร โปรดให้องค์อมองค์ด้วงไปด้วยให้
เจ้าพระยาพระคลัง ซึ่งว่าที่สมุหพระกลาโหมเป็น
แม่ทัพเรือคุมไพร่พล ๑๐,๐๐๐ ยกไปตีเมืองบันทาย
มาศ ให้เข้าทางคลองขุดใหม่ไปบรรจบทัพเจ้าพระยา
บดินทรเดชาที่เมืองไช่งอน ให้พระมหาเทพ (ป้อม)
พระราชรินทร์ (ข้า) ขึ้นไปตีเมืองแงอาน คือเมืองล่าน้ำ
ซึ่งขึ้นแก่ญวน ให้เกณฑ์คนหัวเมืองลาวฝ่ายตะวันออก
ออกไปเป็นไพร่พลทหารด้วย

กองทัพได้ยกจากกรุงเทพมหานคร ณ วัน
เสาร์ เดือนอ้าย ขึ้น ๑๒ ค่ำ วันเดียวกันทั้ง ๓ กองทัพ
(รุ่งขึ้น ณ วันอาทิตย์ เดือนอ้าย ขึ้น ๑๓ ค่ำ เกิดแผ่นดิน
ไหว ๆ ครั้งนั้นมากกว่าเดือน ๑๐) กรุงเทพมหานคร
ก็ขาดทางพระราชไมตรีกับญวนตั้งแต่นั้นมา แล้ว
ทรงพระราชดำริว่าเมืองหัวพันทั้งหกที่ขึ้นแก่ญวน
ใกล้เมืองหลวงพระบาง ยังไม่มีกองทัพไปตี จึงให้

กรมมหาดไทยมีตราขึ้นไป เกณฑ์ทัพเมือง แพร่หัว
เมืองไทย ฝ่ายเหนือด้วยให้ได้ ๔,๐๐๐ โปรดให้
เจ้าพระยาธรรมา (สมบุญ) เป็นแม่ทัพยกขึ้นไป
พร้อมกันกับเจ้าเมืองหลวงพระบาง ถึงเมืองหลวง
พระบาง ณ เดือน ๓ แรม ๙ ค่ำ ปีมะเส็ง เบญจศก
พักคอยกองทัพหัวเมืองอยู่ ฝ่ายทัพเรือเจ้าพระยา
พระคลังยกไปตีเมืองบันทายมาศ ผู้รบกันอยู่วัน ๑
ญวนก็ลงเรือหนีไปเมืองใจฎก กองทัพก็ข้ามไปทาง
คลองขุดใหม่ ไปตีเมืองใจฎก ด้วงรับกันอยู่ ๒ วันกับ
คืน ๑ พวกไทยลุยบึงเข้าไปทางหลังเมืองได้ ญวน
เห็นดังนั้นก็พากันอพยพลงเรือหนีไป ทัพไทยได้เมือง
ใจฎกขึ้นตั้งอยู่

ฝ่ายเจ้าพระยาบดินทรเดชายกลงไปถึงเมือง
เขมร องค์จันทร์ไม่สู้รบ อพยพครอบครัวลงเรือหนี
ไปเมืองไช่งอน จึงแบ่งกองทัพให้อยู่เป็นเพื่อนองค์
อ้อม องค์ด้วง ตั้งเกลี้ยกล่อมพระยาพระเขมรอยู่ที่
เมืองพนมเปญ

เจ้าพระยาบดินทรเดชายกลงไปจะข้ามลำ
แม่น้ำโขง ที่เมืองบาพนม เดินบกไปเมืองไช่งอน
ครั้งรู้ข่าวว่าเจ้าพระยาพระคลังตั้งอยู่ที่เมืองใจฎก
ก็ยกไพร่พลลงไปรักษาราชการกันที่เมืองใจฎก เจ้า
พระยาบดินทรเดชาจึงปรึกษาเจ้าพระยาพระคลังว่า
ทางลำแม่น้ำจะลงไปเมืองไช่งอนเป็น ๒ แควอยู่
ด้วยลำแม่น้ำโขงลงมาถึงทะเลสาบเมืองเขมรแล้ว
แยกออกที่บาพนมเป็น ๒ แคว ๆ ข้างซ้ายมือลงไป
เมืองสะแตกกล่องให้ ออกปากน้ำเมืองไช่งอน และ
ทางนั้นตื้น ฤดูนี้เรือใหญ่ไปไม่ได้ แควขวามือลงไป
เมืองใจฎกแล้วแยกเป็น ๒ แคว ไปออกปากน้ำเมือง
ปาดักล่า ๑ แยกไปออกปากน้ำเมืองสมิถ่องแผ่นดิน
ในระวางแม่น้ำทั้ง ๒ แควขนานนั้นก็มีคลองเล็ก ๆ ลัด
ไปได้หลายตำบล เรือใหญ่เดินไม่ได้ เดินได้แต่คลอง
วามะนาวคลองเดียว หน้าที่ของท่านก็ต้องเดินบก
ตัดไปทางบาพนม ไปตีเมืองไช่งอน แต่เดี๋ยวนี้มาพบ

เจ้าคุณเข้าแล้วจะทิ้งเสียก็ไม่ได้ ด้วยเจ้าคุณยังไม่เคยทัพศึก ก็จะต้องไปทางเรือด้วยช่วยกัน แต่ทางบกนั้นจะให้เจ้าพระยานครราชสีมา พระยาราชนิกูล พระยาสิทธิราชเดโช พระยาพิชัยสงคราม และพวกทัพเมืองเหนือไปก็ได้ เจ้าพระยาพระคลังเห็นชอบด้วย

เจ้าพระยาบดินทรเดชาจึงแต่งให้พระยาราชนิกูล (เสื่อ) เจ้าพระยานครราชสีมา (ทองอิน) คุณกองทัพหัวเมืองเหนือและเมืองนครราชสีมา รวมเป็นคน ๗,๐๐๐ เศษ ยกข้ามไปทางบาพนม เดินตรงไปช่วยเมืองไช่ง่อน เจ้าพระยาบดินทรเดชาได้เรือชลยเมืองเขมร กับเจ้าพระยาพระคลังร่วมทัพกันไปทางเรือ ให้เจ้าพระยาพลเทพเป็นทัพหน้าล่องไปก่อนไปตามลำน้ำโงฎกเลี้ยวคลองวามะนาว พบทัพองท่าตาน องจันเบีย มาตั้งรับอยู่ค่ายด่านปากคลองข้างใต้ เมื่อ ณ เดือน ๓ ขึ้น ๑๒ ค่ำ ได้สู้รบกันอยู่ วัน ๑ ทัพเจ้าพระยาบดินทรเดชา ทัพเจ้าพระยาพระคลังลงไปทันก็เข้าระดมยิงทัพญวน ญวนก็สู้รบอยู่ เจ้าพระยาบดินทรเดชาให้พวกทัพบกซึ่งขี่เรือเล็กขึ้นตั้งค่ายบกประชิดค่ายญวนทั้ง ๒ ปาก ญวนก็เข้าตีแตกไปแล้วทัพเรือฝ่ายไทยก็เข้ารุกไล่ยิง ทัพเรือญวนน้อยตัวก็ล่าถอยไปตั้งรับอยู่ปากคลองทางเหนือจะลงไปเมืองสะแดก ตรงนั้นเป็นค่ายเก่าที่ญวนมาตั้งรับทัพพระเจ้าหลานเธอ กรมหลวงเทพหริรักษ์แต่ก่อนญวนซ่อมแซมไว้เป็นค่ายไม้ร้อยดอนเสียการครั้งนี้ญวนได้อาศัยค่ายนั้นมั่นอยู่

เจ้าพระยาบดินทรเดชา เจ้าพระยาพระคลังเห็นทัพญวนล่าถอยไปแล้วก็จัดให้พระยาณรงค์ฤทธิ์โกษา พระยาวิเศษสงครามไปปิดปากคลององเจืองไว้ จะมีให้ญวนเอาเรือรบลัดตัดหลังมาได้ แล้วให้บาทหลวงเป่ที่ไปด้วยพระยาวิเศษสงคราม เคลี้ยกล่อมญวนเข้ารีต ซึ่งตั้งบ้านเรือนอยู่ในคลององเจืองประมาณ ๓๐๐ เศษ ยอมสมัครเข้าด้วยสิ้นทั้งบ้าน

แล้วเจ้าพระยาบดินทรเดชา สั่งให้เอาตัวปลัดยกกระบัตรเมืองสระบุรี ซึ่งทิ้งค่ายแตกหนีญวนไปกับหัวหมื่นตำรวจกรมออกซ้ายนาย ๑ เป็นเชื้อสายของท่านอยู่ด้วย เมื่อเวลารบกับญวนนั้น ลงเรือข่งไปแอบเสียหางเสื่ออยู่ที่ท้ายเรือรบ ท่านไปเห็นเข้า สั่งให้จับเอาตัวไปประหารชีวิต แล้วก็ยกตามญวนลงไปถึงปากคลองวามะนาว ตั้งประชิดกันอยู่ ให้ทหารออกจับญวนมาได้คน ๑ ถามได้ความว่า องเตียนกุน ให้องท่าตานตายท่านกับองจันเบียคุมคน ๓,๐๐๐ เป็นแม่ทัพมาแทนตัว ๆ นั้นล้อมเมืองไช่ง่อนอยู่ครั้งเวลาค่าญวนก็ปล่อยแพไปลงมาเป็นอันมากปรารถนาจะเผาทัพเรือ ก็ไม่ได้ไหม้แต่สักลำ ๑ เพราะญวนปล่อยแพลงมาเหมือนอย่างลอยกระทงเล่น ก็ลอยเป็นทิวไปตามสายน้ำไม่ได้ถูกเรือแต่สักลำ ๑

ครั้ง ณ เดือน ๓ แรม ๔ ค่ำ เจ้าพระยาบดินทรเดชา เจ้าพระยาพระคลังปรึกษากันว่า ญวนตั้งค่ายบก เอาเรือทอดกั้นขวางแม่น้ำไว้ จะต้องตีหักลงไปให้พร้อมกันทั้งทัพบกทัพเรือ ญวนจึงจะติดต่อช่วยเหลือกันไม่ได้ ครั้นปรึกษากันแล้ว จึงสั่งให้นายทัพนายกองเตรียมการไว้ให้เสร็จ วันรุ่งขึ้นเวลา ๑ ยาม เจ้าพระยาบดินทรเดชาก็คุมทัพบกเข้าปล้นค่ายญวน ต้อนคนลุยขวกหนามเข้าไปจนถึงค่ายญวน ๆ ก็จุดพลูขึ้นรอบค่ายสว่างเห็นตัวถนัดแล้วเอาปืนใหญ่ ปืนคาบศิลาระดมยิงมาถูกทัพไทยล้มตายเป็นอันมาก จะปืนค่ายเข้าไปมิได้

ฝ่ายทัพเรือ เจ้าพระยาพระคลังก็เข้าตีทัพเรือญวนพร้อมกัน ญวนก็ยิงปืนสู้รบเป็นสามารท นายทัพนายกองฝ่ายไทยก็ไม่ถอนสมอลงไป ครั้งเจ้าพระยาพระคลังลงเรือแจ่งทรายเทียวไล่เรือรบ ให้ถอนสมอลงไปโดยเร็ว คนในลำเรือถอนสมอลขึ้นแล้ว ก็ไปไล่ล่าอื่นต่อไป ครั้นท่านห่างไปแล้วก็ปล่อยสมอลงไปเสียดังเก่า ญวนเห็นว่าทัพเรือไม่ลงไปแล้ว ก็เอา

เรือมระดมกันขึ้นไปค่ายบก

เจ้าพระยาบดินทรเดชาซึ่งเข้าตีค่ายญวน เหลือกำลัง ผู้คนก็ล้มตายลงมาก ก็สั่งให้ล่าถอยออก และปรึกษากับเจ้าพระยาพระคลังว่า นายทัพนายกองไม่กลัวแม่ทัพใหญ่ดังนี้ จะทำการศึกสงครามที่ไหนได้ ให้เอาตัวผู้ที่พลาดฆ่าเสียให้สิ้น ตั้งผู้น้อยที่กล้าแข็งขึ้นแทนแล้วยกเข้าตีอีกครั้ง ๑

เจ้าพระยาพระคลังจึงว่า ซึ่งโปรดดั่งนี้ก็ชอบอยู่ แต่ท่านเหล่านี้เป็นผู้ใหญ่จะฆ่าเสียจะเกิดภัยขึ้นข้างหน้า และเดี๋ยวนี้เสบียงอาหารกระสุนดินดำก็น้อยลง แล้วก็เป็นเทศกาลฤดูเดือน ๔ น้ำน้อย สู้รบไปไม่ตลอด จะกลับก็ยากถ้าจะเอาโทษตามอัยการศึก ท่านเหล่านี้ก็ตายเปล่า ตกลงให้ถอนค่ายบกลงเรือแ่งทรายเซลยมาาก่อน แล้วเรือรบมีชื่อก็ล่าตามมาต่อภายหลัง ญวนเข้ารีตอยู่ในคลององเจืองก็ลงเรือแ่งบันล่องอพยพตามกองทัพมาสิ้น ทัพพบขึ้นรักษาอยู่เมืองโจกุก ทัพเรือก็ผ่อนกันเข้าคลองชูดมาเมืองบันทายมาศก่อน

เจ้าพระยาบดินทรเดชา เจ้าพระยาพระคลังยังอยู่ที่เมืองโจกุก ครั้งรุ่งขึ้น ณ เดือน ๓ แรม ๑๐ ค่ำ เห็นทัพเรือญวนยกตามมาทอดอยู่ได้เมืองโจกุก คนประจำหน้าที่ก็วางปืนป้อมและกำแพงเชิงเทินระดมยิงไป ญวนก็มีได้ทีถอย แฉวผ่านหน้าเมืองขึ้นมา เพราะกลองแม่ทัพยังตีเรงอยู่ถอยไม่ได้ ขึ้นมาเหนือเมืองจึงเอาเรือจอดเข้าที่ตลิ่ง หมายถึงขึ้นบกยกเข้าหักเอาเมือง ทัพไทยก็เอาปืนตบคาบศิลาไปนั่งยิงที่ตลิ่งถูกญวนตายเป็นอันมาก ทัพเรือญวนเห็นดั่งนั้นก็ตีกลองให้ล่าถอย พวกญวนจึงได้เอาขนลุกกั้ง ๆ ไปตามแคมนอก ให้เรือเอียงตะแคงขึ้นรับลูกปืนลอยเรือลงไปถึงเรือแม่ทัพญวน

ฝ่ายพวกทัพเรือเข้าคลองมาถึงกลางย่าน น้ำน้อยพอครือท้องเรือชิงแย่งกันจะไปก่อน เรือก็อัดกันเข้าไปไม่ได้ เจ้าพระยาพระคลังทราบแล้ว จึงสั่งให้

กองช้างไปชักลากเรือจนตกลงหมดแล้ว ก็ให้ช้างเดินบกมาทางกำปอด

เขมรกำเริบขึ้นก็เข้ามาพวกกองช้างเสีย ตีชิงเอาช้างไปได้สิ้น

เจ้าพระยาบดินทรเดชาทำกลอุบายดักทัพญวน

เจ้าพระยาบดินทรเดชาตั้งทัพที่เมืองโจกุกนั้น ผู้คนในกองทัพไทยป่วยไข้ด้วยอดอาหารและตายด้วยไข้ป่าก็มาก หลวงจินดารักษ์ไปลาดตระเวนถึงคลองวามะนาวที่คู้งไผ่เหลือง จับตัวญวนชาวป่ามาได้ ๒ คน นำส่งมาให้เจ้าพระยาบดินทรเดชา จึงซักถามก็ได้ความว่าได้ยินข่าวที่ค่ายญวนเกาะแฉงจะยกทัพบกทัพเรือมาตีทัพไทยที่เมืองโจกุกอีก เจ้าพระยาบดินทรเดชาถามได้ความเช่นนั้นแล้ว ก็คิดว่าญวน ๒ คนที่จับมาได้นี้จะฆ่าเสียก็สงสาร เพราะไม่ใช่ข้าศึกกัน ครั้นจะปล่อยให้กลับไปก็จะนำความในกองทัพไปเล่าให้พวกมันฟัง จึงจำต้องเอาตัวญวนทั้ง ๒ ไปกองทัพด้วย เพราะครั้งนั้นทหารในกองทัพต้องอดอยากและป่วยไข้ล้มตายเป็นอันมาก เมื่อพวกญวนรู้จะมาตีกระหน่ำเข้าอีก จะได้รับความลำบากมาก จะอยู่ที่เมืองโจกุกนี้ไม่ได้เสียแล้ว

จึงมีบัญชาแก่นายทัพนายกองทั้งหลายว่า เราจะตั้งมั่นที่เมืองโจกุกนี้ไม่ได้ จำจะต้องยกทัพไปพักที่เมืองเขมรก่อน จะได้บำรุงไพร่พล ช้างม้า โยธาทหาร ให้บริบูรณ์ได้กำลังจากนักกองค้อม นักกองคู้วงให้เกณฑ์เขมรหัวเมืองมาสมทบกับทัพไทยอีก เมื่อได้พลมากพอแล้วจะได้นัดหมายทัพเรือเจ้าพระยาพระคลังที่เมืองจันทบุรีให้ต่อเรือรบขึ้นอีกสักร้อยลำเศษ จะได้ยกมาพร้อมกันทำศึกกับญวนแก่ฝีมือญวนคู่อีกสักที คราวนี้จะคิดตีเมืองไซ่ง่อน เมืองเว้ ทูลเกล้าถวายให้ได้ตามพระราชประสงค์ที่ได้ทรงพระกรุณาชุบเลี้ยงเราให้เป็นแม่ทัพใหญ่ หากเราจะ

คิดท้อถอยไม่ แต่ครั้งนี้จำเป็นต้องทิ้งเมืองโจ๊กเสียก่อน เพราะข้าวปลาอาหารก็ขาดแคลน ทหารได้รับความลำบากอดอยากมาก ครั้นเราจะถอยจากเมืองโจ๊กนี้ญวนคงยกทัพออกก้าวสกดตีทัพเราที่ล่าไปนั้นเป็นมั่นคง จำจะต้องคิดอุบายไว้ข้างหลังเป็นการระวังรักษาตัว เผื่อว่าญวนตามมาข้างหลังคงต้องอุบายของเราทุกแห่ง ถ้าญวนต้องกลอุบายแล้ว พวกมันคงตายเองโดยไม่ต้องฆ่าฟัน เมื่อทัพญวนตามมาจะได้ใช้ชดชยาตความคิดอุบายของไทยบ้าง ญวนจะได้ไม่อาจมาตามตีกองทัพเราอีก ฝ่ายพระยานายทัพนายกองก็เห็นชอบด้วยตามความคิดของท่านแม่ทัพใหญ่ทุกประการ

จึงมีบัญชาสั่งพระพรหมบริรักษ์บุตรชาย (ชื่อแก้ว) (ภายหลังเป็นเจ้าพระยามรราช ผู้สำเร็จราชการมณฑลนครราชสีมา) ที่ไปราชการทัพด้วยให้คุมคนหนึ่งพันยกไปทำอุบายตามที่ท่านสั่งทุกประการ และกลอุบายนั้นก็ต่างกันทั้ง ๔ ตำบล เมื่อเจ้าพระยาบดินทรเดชาเดินทัพมาถึงริมหนองน้ำตำบลหนึ่ง ชื่อว่าหนองปรือ จึงสั่งให้หยุดทัพที่หนองปรือนี้ครู่หนึ่ง เพื่อจะได้ดูกลอุบาย ซึ่งพระพรหมบริรักษ์ผู้บุตร ทำไว้กลางทางที่หนองปรือนั้น คือขุดหลุมไว้ตามทางใหญ่หลายสิบหลุม ๆ หนึ่งลึกสามศอกเศษ เอาแกลนหลาวหอกดาบปักไว้เต็มทุกหลุม แล้วสานไม้ไผ่ขัดตะปัดปกคลุม ให้แชนหญ้ามาปิดปากหลุม ทำการเรียบร้อยสนิท เป็นพื้นแผ่นดินดังเดิม เมื่อเจ้าพระยาบดินทรเดชาเห็นการทำนั้นเรียบร้อยดีแล้ว ก็มีความยินดียิ่งนัก สั่งให้พักทหารที่นั่น ให้หุงหาอาหารรับประทาน พอบายเหนื่อยก็ยกพลเดินต่อไปเป็นลำดับ เดินทัพในเวลากลางคืนจนสองยามเศษถึงที่ราบเตียนแห่งหนึ่ง ซึ่งเรียกว่าป่าตะโก เป็นคลองเก่ากว้างขวาง แต่ขณะนั้นไม่มีน้ำเลย มีแต่ต้นตะโกขึ้นมาก เจ้าพระยาบดินทรเดชาสั่งให้พักเพื่อจะได้ให้ทหารหลับนอน และจะได้ตรวจ

ดูกลอุบายซึ่งได้สั่งให้ลูกชายทำไว้อีกตำบลหนึ่งจะถูกต้องหรือไม่

เมื่อเจ้าพระยาบดินทร ๔ ยกทัพจากเมืองโจ๊กได้สิบสองวันแล้วนั้น องเเผยแม่ทัพใหญ่ฝ่ายญวนยกทัพมาถึงเมืองโจ๊ก เห็นไฟไหม้บ้านเมืองยับเยินหมดแล้ว ก็เข้าใจว่าไทยยกทัพหนีไป จึงสั่งให้องทรมแม่ทัพเรืออยู่รักษาเมืองโจ๊ก แล้วองเเผยแม่ทัพใหญ่ให้องกลางโดย องล่าโดยคุมพลคนละแปดร้อย เป็นสองทัพรีบไปตีทัพไทยที่หนีไปนั้นให้ถึงเมืองเขมรทีเดียว และองเเผยหยุดเพื่อจะจัดทัพไปตีเมืองบันทายมาศ และคอยกองทัพทางบกมาเพิ่มเติมอีก จะได้ติดตามไปตีทัพไทยให้ถึงเมืองโขงจนจะตามตีให้แตกหมดทุกกองทัพ เพื่อให้ทัพไทยน้อยกำลังลงจะได้ไปตีเมืองเขมรคืนให้นักองคัจฉันทร นักองค้อมตามท้องตราซึ่งพระเจ้าเวียดนามโปรดมาอย่างนั้นครั้งองกลางโดยและองล่าโดยเดินทัพมาถึงตำบลหนองปรือ กองทัพหน้าเดินทัพมาเร็วไม่ได้พิจารณา ก็ตกไปในหลุมทุกหลุม ถูกหอกดาบแหลนหลาวล้มตายเป็นอันมาก ที่บาดเจ็บก็มากมาย นายทัพนายกองจึงนำความนั้นมาแจ้งให้องล่าโดย และองกลางโดยแม่ทัพราบ แม่ทัพทั้งสองทราบดังนั้นก็พูดว่า ไทยทำอุบายดังนี้เหมือนความคิดทารกที่ไม่เดียงสา หากรู้จักประมาณได้เสียแพะชนะไม่ ไทยทำอุบายไว้ให้ญวนตายสักร้อยคน ญวนก็ไม่เสียตายไม่เสียใจเลย เป็นธรรมดาตักเบ็ดก็ต้องเสียสัตว์ที่เกี่ยวเบ็ดเป็นเหยื่อหนึ่งแล้วก็ได้ถึงร้อยถึงพันฉันนั้น ญวนตายเพียงร้อยสองร้อยแต่ได้ไทยใช้ตั้งพัน และเรารู้น้ำใจแม่ทัพไทยแล้วในครั้งนี้ ต่อไปข้างหน้า ญวนจะไม่ตายด้วยกลอุบายของแม่ทัพไทยอีกเลย องกลางโดยพูดแล้วก็สั่งทหารหน้าให้ตัดไม้ในป่าที่มีง่ามให้ค้ำยาวสิบศอก สักร้อยสองร้อยอันให้ทหารกองหน้าถือสักค้ำไปข้างหน้าเพื่อว่ามีหลุมอีกจะได้รู้โดยง่าย เราทำดังนี้แล้วอุบายไทยที่ทำไว้นั้นคงไม่

ทำอะไรแก่เราได้อีกเลย ให้ทหารเดินกองทัพต่อไป
เถิด

ฝ่ายเจ้าพระยาบดินทรเดชา ให้หยุดกองทัพ
พักนอนที่ป่าตะโก ครั้นรุ่งเช้าจึงได้ตรวจดูกลอุบาย
ซึ่งบุตรชายทำไว้ ณ ตำบลป่าตะโก คือ หลุมทุกหลุม
ไม่มีหมอกดาบแหลมหลาวฝังอยู่เลย มีแต่รังต่อแตน
แลผึ้งรังใหญ่ ๆ เต็มไปหมดทุกหลุม ปากหลุมก็ปิด
ไว้มิดชิดเหมือนครั้งก่อน เมื่อเห็นท่าถูกต้องตามกล
อุบายแล้วก็ให้เดินทัพต่อไป กว่าจะเดินทัพถึงอุบาย
ครั้งที่สามก็กินเวลาหลายคืน จึงสั่งพระยาอักษฎา
เรื่องเดช จารวงกรมพระตำราวจุมพลทหารม้าอยู่
ข้างหลัง ให้คอยฟังข่าวทัพญวนจะยกมามากน้อย
เท่าใดให้แต่งม้าเร็วรีบแจ้งให้ทราบด้วย แล้วสั่งทัพ
ข้างซึ่งพระยาจำแสนยบตีคุมกำกับมานั้น ให้รีบเดิน
ทางบรรทุกปืนใหญ่รีบไปเมืองเขมรโดยเร็ว ครั้น
กองทัพญวนกองกลางโดยองล่าโดยเดินทัพรุกมาถึง
ตำบลลาดตะโก พอทันกองทัพม้าพระยาอักษฎาเรื่อง
เดชเดินล้าหลังอยู่เช่นนั้น ก็ได้สู้รบกันเป็นสามารรถ
ฝ่ายไทยก็ทัพม้าญวนก็ทัพม้าต่อสู้อยู่ช้านาน ตัวพระ
ยาอักษฎาเรื่องเดชต้องป็นตายในที่รบ

เมื่อเจ้าพระยาบดินทรเดชาเดินทัพมาถึง
ตำบลโคกสะแก จึงสั่งให้หยุดทหารเพื่อจะได้ตรวจ
ดูค่ายไม้ไผ่ ที่สั่งให้พระยาราชสงครามทำไว้ และให้
พระพรหมบริรักษ์บุตรทากลอุบายไว้อีกเป็นครั้งที่
สาม คือขุดใต้ค่ายไม้ไผ่เป็นรางรอบด้าน แล้วนำถ้ำ
ดินปืนลงฝังไว้รอบค่าย และนำปืนใหญ่ที่บรรทุก
หลังช้างมานั้นให้บรรจุดินปืนไว้เกินส่วน จนเหลือที่
จะทนทานได้ฝังไว้ได้แผ่นดินรอบค่าย ถ้าถูกไฟร้อน
เมื่อใดก็จะแตกออกเป็นภาคน้อยภาคใหญ่ กระเด็น
ออกไปได้ห่างไกล ทำลายล้างของใหญ่เล็กให้หักพัง
ได้มาก แล้วล่ามขนวนไปตามสายดินปืนใหญ่ที่ฝัง
ไว้ใต้ค่ายตามเตาไฟพุ่งเข้าวอก ๆ ในค่ายนั้นทุกแห่ง
และขึ้นตามหลุมที่นำรังต่อแตนซุกซ่อนไว้ในหลุมนั้น

ทุกหลุม ถ้าญวนเข้าในค่ายแล้วก็จะติดไฟพุ่งเข้าวอก
ที่เตาไฟเก่าทุกเตา เมื่อเกิดร้อนไฟก็จะติดขึ้น และ
เพื่อจะให้ญวนนำไฟเผาไร้งแตนไฟก็จะติดสายขนวน
ในหลุมนั้น ไฟจะแล่นตามสายขนวนไปติดทั้งปืน
ใหญ่ด้วย จะได้เกิดกัมปนาทห้วนไหวแตกระเบิด
ทำลายล้างชีวิตญวนให้สิ้นทั้งในค่ายแลนอกค่ายจน
หมดสิ้น กับได้ทำอุบายอีกหลายอย่าง เพราะที่นั่น
เป็นที่สำคัญซึ่งจะเอาชัยชนะกับญวนด้วย เมื่อตรวจ
ดูเห็นเรียบร้อยดีแล้ว ก็มีความยินดีเป็นอันมาก ให้
หยุดพักที่ค่ายไม้ไผ่จนถึงสามวัน เพื่อจะได้ตรวจตรา
ให้รอบคอบขึ้นอีก ให้นำกำหนักราะและประตูค่าย
นั้นผูกหุ่นเป็นทหารรักษาประตูอยู่รอบค่าย แล้วเดิน
ทัพต่อไปให้พระยากำแหงอยู่รักษาค่าย

ฝ่ายญวนเมื่อเดินทัพต่อไป ก็เอาไม้ไผ่สัก
แผ่นดินเป็นแถว ๆ จนถึงตำบลป่าตะโกที่ทำอุบาย
ไว้ ญวนกองหน้าไม่ไปสักถูกหลุมที่ทำไว้จึง
มาแจ้งกับแม่ทัพญวนทั้งสอง ๆ จึงพูดว่าสติปัญญา
ทัพไทยทำกลอุบายสองครั้งแล้วเหมือนเด็กอมมือ
อันอุบายเช่นนี้ญวนดี ๆ ไม่ต้องตายเลย ถ้าจะตาย
ก็มีแต่หูหนวกตาบอด แล้วสั่งให้ทหารไปตรวจดูว่า
มีสักกี่หลุม ถ้าพบแล้วให้เปิดออกให้เก็บอาวุธที่ไทย
ใส่ไว้ นั้น นำมาฆ่าคนไทยอีกทีหนึ่ง ครั้งทหารญวน
พบหลุมที่ไหนก็เปิดดูทุกหลุม ผึ้งและต่อแตนที่ไทย
หักเอาใส่ไว้ นั้นก็บินออกมาตอยกัดพลญวนเจ็บป่วย
ร้ายกว่าคน ทหารจึงนำความไปแจ้งให้แม่ทัพทราบ
แม่ทัพญวนทั้งสองจึงว่าความคิดกลอุบายของ
แม่ทัพไทยที่ทำไว้ที่หนองปรือ นั้น เราเห็นว่าหมอก
ดาบแหลมหลาวอยู่ในหลุมทำให้คนตายได้บ้าง จึง
ว่าความคิดของแม่ทัพครั้งนี้เหมือนเด็กอมมือ แต่มา
คราวนี้เหมือนเด็กที่อยู่ในครรภ์ ไม่มีที่จะกะเกณฑ์
แรงมนุษย์มาให้ช่วยรบได้ จึงไปขอแรงพวกต่อแตน
ให้มาช่วยรบกับญวนแล้วสั่งให้เดินทัพต่อไปอีก
ญวนเดินทัพไปนั้นพบทหารพระยาอักษฎาเรื่องเดช

ที่เจ็บป่วยเดินลำบาก ก็เอาดาบฟันให้ตาย บ้างก็ผ่าอกตัดแขนตัดขาทำสาหัสด้วยความแค้นเคือง บางทีพบทหารไทยที่ตายแล้วด้วยใช้ปามีได้ต้องอาวุธแต่อย่างใด ญวนก็เอาดาบฟันแทงทุกศพ เพราะความโกรธแค้นไทยอย่างหนึ่ง และอีกอย่างหนึ่งเป็นธรรมเนียมของญวน ถ้ายกทัพไปรบที่ใดแม้ข้าศึกจะไม่ตายด้วยอาวุธหอกดาบก็ต้องทิ่มแทงให้เป็นแผลเพื่อจะได้เห็นว่าทำลายข้าศึกได้มาก ครั้งนั้นญวนเดินทัพถึงทุ่งแห่งหนึ่ง เป็นที่ราบกว้างสุดสายตา และเดินทัพทันทัพพระยากำแพง ซึ่งเจ้าพระยาบดินทรเดชาแต่งให้คอยรบกับญวน พระยากำแพงจึงให้ทหารทัพหน้ารบกับญวน ตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยงพระยากำแพงจึงนำทหารหนีเข้าค่าย ซึ่งพระพรหมบริรักษ์ทำกลอุบายไว้ แม่ทัพญวนกองหน้าก็ขับไพร่พลติดตามทหารพระยากำแพง แต่พระยากำแพงให้ปิดประตูค่าย รักษาที่มั่นไว้แล้วยิงโต้ตอบเหมือนค่ายนั้นมั่นคงจริง ๆ มิใช่กลอุบายที่จะล่อหลอกญวน

อนึ่งพระยากำแพงแกล้งทำเหมือนคนขลาดเมื่อเข้าค่ายได้แล้วก็ปิดประตูค่ายทั้งสิ้น ในค่ายนั้นมีกั้งหันเกราะปักอยู่แปดมุมค่าย เมื่อลมพัดมาต้องกั้งหันก็ดังเหมือนคนตีเกราะนั่งยาม แล้วนำปืนมาสูมไว้ในค่ายให้ควันไฟลุกไปในอากาศเพื่อจะได้ให้ญวนเห็นว่ามิ่ทหารไทยรักษาค่ายอยู่ เมื่อพระยากำแพงจัดการตามบัญชาของเจ้าคุณแม่ทัพแล้ว ก็ปิดประตูทางหน้าค่ายพาทหารหนีออกทางหลังค่ายรีบเดินทางต่อไป ครั้นทัพญวนหน้าไล่ทันพระยากำแพง มาถึงหน้าค่ายนั้น ทหารได้ยิงปืนรักษาค่ายไว้มั่นคงก็หยุดอยู่ต่อเจียบเสียงปืน และประตูค่ายปิดก็สำคัญว่าไทยทำอุบายปิดประตูไว้มั่น เพราะได้ยินเสียงเกราะและเห็นควันลอยขึ้นบนอากาศ ครั้นจะให้ญวนเข้าในค่ายก็กลัวไทยจะแอบทำร้าย จึงรีรออยู่หน้าค่าย ดูเชิงของไทยต่อไป ขณะนั้นพอกองทัพใหญ่ขององล่าโดยแม่ทัพยกมาทัน จึงให้ทหาร

ไปถามแม่ทัพหน้าองล่าเห็นว่า เหตุใดจึงรั้งอยู่มิได้เข้าในค่าย องล่าแต่จึงตอบว่า เห็นประตูค่ายปิดอยู่ แต่ในค่ายนั้นมีควันไฟลอยอยู่เสมอ และมีเสียงเกราะตีอยู่ด้วยจึงคิดว่าเห็นจะมีทหารแอบซ่อนอยู่ แม่ทัพใหญ่ทั้งสองจึงว่า อ้ายชีขลาดตาขาว เป็นแม่ทัพเสียเปล่า ๆ ไม่พิจารณาให้ละเอียดเสียก่อนเป็นไร ถ้าไทยแอบซ่อนอยู่นกกาจะบินลงมาในค่ายส่งเสียงร้องแซ่ได้อย่างไร ถ้ามีคนนกกาที่ไม่กล้าลงกินอาหารอย่างนั้น ว่าแล้วก็ให้ทัพหน้าเดินทัพเข้าไปก่อน เมื่อเข้าไปแล้วไม่เห็นมีผู้ใดอยู่เลยดังแม่ทัพใหญ่ว่า

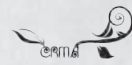
อันความคิดของเจ้าพระยาบดินทรเดชาที่ทำการกั้งหันเกราะสูมไฟไว้ในค่าย ก็เพื่อจะให้กองทัพหน้าของญวนสงสัยว่าจะมีทหารแอบแฝงอยู่ ก็จะไม่เข้าก่อนทัพใหญ่ ให้อร่อยเข้าในค่ายพร้อม ๆ กัน จะได้ถูกกลอุบายที่ทำไว้จะได้ตายพร้อมกันมาก ๆ มิให้เสียทีที่คิดทำการใหญ่ไว้ ถ้าตายแต่กองหน้าก็จะน้อยไป พอญวนกองใหญ่ยกมาทัน ก็เข้าในค่ายและตายพร้อมกันหมดทั้งกองทัพ ทหารเกือบสามพันคน ซึ่งแม่ทัพญวนพุดจาดูหมิ่นสติปัญญาของแม่ทัพไทยก็ตายด้วยในครั้งนั้น ฝ่ายองล่าโดย องกลางโดยแม่ทัพฝ่ายญวนเห็นกองหน้าเข้าในค่ายหมดแล้ว ก็ให้ทหารของตัวเข้าอยู่ในค่ายนั้นด้วย ตัวแม่ทัพใหญ่เข้าพักในศาลาใหญ่กลางค่ายทัพไทย แล้วให้ทหารไปจับตัวองล่าแต่แม่ทัพหน้าผู้ขลาดไปฆ่าเสียในวันนั้น แล้วให้ทหารเที่ยวเก็บอาวุธที่ไทยทำทิ้งไว้ ทำเหมือนหลงลืมเก็บไปไม่หมด ทำลี้มไว้จนหม้อข้าวหม้อแกง เสื้อผ้าก็ทำลี้ม การทำอุบายไว้เช่นนี้สำคัญยิ่งนัก ครั้งนั้นญวนเข้าในค่ายใหญ่ได้เวลาบ่ายแล้วไพร่พลจึงนำหม้อข้าวทั้งของไทยของญวนออกมาหุงหาเพื่อจะกินกัน ช้างนอกได้ยินเสียงต่อแดนร้องกระหึ่มอยู่ได้ดินก็นำเหล็กแทงลงไป ตัวต่อตัวฝังบินมาไล่กัดต่ออยู่รึพลญวนเหมือนที่ทำไว้ที่ตำบลลาดตะโก นายทัพนายกองจึงนำข้อนี้นี้มาแจ้งให้แม่ทัพทั้ง

สองทราบ ใจกลางโดยหัวเราะจนกลิ้งหลุดจากปาก แล้วพูดว่า มาพบลูกอุบายของไทยเช่นนี้เข้าอีกแล้ว เห็นว่าแม่ทัพไทยคงเป็นบ้าเอาตัวต่อตัวแต่นมาไว้ในค่ายเผื่อจะได้เป็นริ้วพล แล้วทำกัณฑ์สนมไฟไว้ต่าง ๆ นา ๆ ไม่เห็นถูกแบบเข้าทำพิชัยสงครามเลย เห็นมีก็แต่ความคิดของคนเสียดสีเท่านั้น แล้วส่งนายทัพนายกองให้เที่ยวลี้ภัย ถ้าพบหลุมที่มีตัวต่อแต่นก็ให้เอาไฟทิ้งลงไป ในหลุมเผาเสียให้หมด เพื่อจะได้ไม่ร้องหนวหนูและบินขึ้นมากัดทหารได้ นายทัพนายกองก็ช่วยกันค้นหาทุกแห่งพบหลุมที่ไหนก็นำไฟทิ้งลง เชื้อไฟก็ติดชนวนดินปืนในหลุมบ้าง กับไฟรพลที่กำลังหุงข้าวหลายร้อยเต้านั้นไฟที่ร้อนก็ติดชนวนดินปืน เมื่อติดดินปืนใหญ่ก็บรรจุกะสุนมากเกินส่วนซึ่งฝังไว้ใต้แผ่นดินหลายสิบกะบอก ที่ฝังเรียงรายใต้พื้นดิน รอบค่ายหลังค่าย รอบบริเวณค่ายนั้นเกิดเป็นไฟติดดินปืนขึ้นพร้อมกัน เสียงประหนึ่งฟ้าผ่าก็ก้องกัมปนาทสั่นสะเทือนไปหลายร้อยเส้น เป็นเวลาย่ำค่ำวันพุธเดือนหกแรมสองค่ำ ดินระเบิดถูกเสาค่ายและเครื่องค่ายพังกระเด็นไปทั่วทิศานุทิศ ไฟไหม้ฉวกไฟรพลถวญนล้มตายเกือบหมดค่ายที่เจ็บป่วยลำบากมากมาย ที่ไม่ถูกก็ตกใจตื่นหนีกระจัดกระจายเข้าป่าเข้าดงไป ช้างม้าโค กระบือถูกไฟไหม้ตายมากมาย ขณะดินระเบิดนั้น พระยากำแพงเพชร (ทองนูน) ท่านผู้นี้ว่าดำน้ำทั้งวันก็ไม่ผุด เป็นนายทัพหลังตั้งอยู่คลองแคแดง เดินทัพมาช้า ๆ ได้ยินเสียงดังทางทิศตะวันออกเหมือนเสียงพลหลายสิบที ก็เข้าใจว่าถวญนถูกกลอุบายของไทยแล้ว จึงให้หลวงนาควมม้าไปบอกทัพหน้าให้กลับทางเก่า และให้ไปดูทางค่ายโคกสะแก กองม้ากลับมาแล้วจึงรายงานว่าได้ไปยืนม้าอยู่ใกล้ ๆ ไม่เห็นค่าย เห็นแต่แผ่นดินเปล่า ๆ และเสียงร้องครางเซ็งแซ่ไปหมด ได้ เห็นศพเกลื่อนกลาดแขนขาด หัวขาด ครึ่งซีก ครึ่งท่อน กระเด็นตกใกล้ ๆ และดินระเบิด

ยังเป็นควันฟุ้งตระหลบไปหมด ขุนรามภักดีพญวนบาดเจ็บเล็กน้อยสองคน ก็จับเอาขึ้นม้าม้าด้วย ให้ล่ามถามได้เนื้อความดังบรรยายมานี้ ได้พอบงล้าโดยแม่ทัพถวญนถูกดินปืนตาย พระยากำแพงเพชรได้ตัดศีรษะใส่ชะลอมให้หลวงนานำมาให้เจ้าพระยาบดินทรเดชา แต่ในเวลานั้นแล้ว ส่วนองกลางโดยนั้นถูกดินปืนลวกตัว และเสาค่ายทับแขนหักละเอียดหมด แต่ยังไม่ตายทหารไทยจึงหามขึ้นช้างนำไปด้วย ครั้งถึงเมืองเชิงกระชุมแล้ว จึงนำไปหาเจ้าพระยาบดินทรเดชาแม่ทัพไทย เจ้าพระยาบดินทรเดชาให้ถามว่าอายุเท่าไร บอกว่าอายุ ๖๘ ปี เป็นขุนนางฝ่ายปู้เป็นนายทหารใหญ่ มีตำแหน่งรักษาป้อมค่ายหน้าศึก ได้สอบไล่เป็นขุนนางตั้งแต่อายุ ๑๘ ปี อยู่เมืองหลวงมาช้านาน ได้เป็นทูตไปจิ้มก้องกรุงปักกิ่งหกครั้ง เคยเป็นราชทูตถวายบรรณาการพระทันตธาตู่เขี้ยวแก้วที่เมืองลังกา เมื่อครั้งฝรั่งเศสยกทัพเรือกำปั่นใหญ่มาขอบาทหลวงต่อพระเจ้าเวียดนาม และไม่ตกลงกันนั้นฝรั่งเศสใช้ปืนใหญ่ยิงไปถูกป้อมถวญนเสียหายมาก พระเจ้าเวียดนามให้เป็นแม่ทัพไปรบฝรั่งเศส ได้ใช้ปืนใหญ่ขึ้นไปบนภูเขา แล้วยิงไปถูกกำปั่นของฝรั่งเศสจะเสียหายมากน้อยเท่าใดไม่แจ้ง เรือได้แล่นหนีไปหมดพระเจ้าเวียดนามจึงได้ตั้งไว้ในตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ชั้นที่ ๔ ถ้ากรุงเวียดนามมีทัพศึกเมื่อใดก็ให้เป็นแม่ทัพใหญ่ออกไปปราบปรามไม่เคยเสียที่แก่ใครเลย ครั้งนี้ให้องล้าโดยซึ่งมีความสามารถตั้งสติปัญญาและเกี่ยวเป็นพระญาติของพระเจ้าเวียดนามด้วย ให้มาเป็นคู่คิด จบให้การขององกลางโดยเพียงเท่านั้น รูปร่างองกลางโดยนั้นผิวพรรณสะอาด อ้วนล่ำ ท้องพลุ้ย ผมขาวทั้งศีรษะ หนวดขาวยาวถึงหน้าอกลักษณะดีสมเป็นขุนนางฝ่ายปู้ เมื่อองกลางโดยเดินเข้ามานั้นมีได้มีกิริยาสะทสะท้านหวาดกลัวแต่อย่างใด เมื่อนำไปถึงหน้าทำเนียบนั้นล่าม

บอกให้ทำความเคารพกราบไหว้ท่านแม่ทัพไทยเสียก่อน อดกลางโดยก็ไม่ยอมทำ กลับบอกว่าเราก็มียศเป็นแม่ทัพใหญ่ฝ่ายญวนมีศักดิ์เสมอกันจะให้กราบไหว้กระไรได้ จะฆ่าเราเสียก็ไม่ยอมไหว้ พุดแล้วก็นั่งขัดสมาธิเฉยอยู่ และไม่ยอมมองหน้าเจ้าพระยาบดินทรเดชาเลย จะเป็นเพราะอายหรือมานะถือตัวก็ไม่ทราบ ฝ่ายเจ้าพระยาบดินทรเดชาแม่ทัพนั้น ครั้นได้เห็นกิริยาและคำพูดโต้ตอบของแม่ทัพญวนนั้น จึงพุดว่าแม่ทัพญวนคนนี้ กิริยาองอาจน้ำใจกล้าหาญนักสมเป็นชายชาติทหารไว้ชื่อเสียงเกียรติยศตัวยิ่งกว่าชีวิต ไม่คิดถึงความตาย คนเช่นนี้หายาก จึงให้ห้ามบอกว่าเราจะไม่ฆ่าจะเลี้ยงดูให้เป็นขุนนางนายทหารต่อไป อดกลางโดยจึงตอบว่าเราไม่สมัครจะเป็นข้าคนไทยอยากกลับเมืองญวนมากกว่า ถ้าไม่ให้กลับก็จงฆ่าเราเสียเถิด เจ้าพระยาบดินทรเดชาได้ทราบเช่นนั้นก็หัวเราะชอบใจ และพุดสรรเสริญต่าง ๆ แล้วตั้งพระยารามกำแหงให้นำสิ่งของที่ค้นได้ในตัวองกลางโดยคืนให้ไปทั้งสิ้น สิ่งของนั้นมีเข็มขัดถักด้วยไหมทอง หัวเป็นทับทิม

หลังเป็นรูปร่างเหมือนเม็ดมะขามเม็ดโต ๆ และกำไลหยก ๑ อัน กำไลหยกนั้นชื่อปลาพะยูน พระเจ้าเวียงตนามพระราชทานให้ถือเป็นศรีสง่า ผักนั้นทำด้วยเงินกาไหล่ทอง และแหวนเพชร ๑ วง ราคาห้าร้อยตำลึงจีน แล้วให้นำตัวไปขังไว้ก่อน ให้บำรุงเลี้ยงดูให้ดีอย่าให้ตายเป็นอันขาด ด้วยเป็นคนสำคัญ เมื่ออดกลางโดยถูกจองจำอยู่นั้น ผู้คุมจะให้ทำอะไรก็ไม่ทำ กลับใช้ไม้ตีหัวผู้คุมนั้น อีกแล้วบอกว่าเร่งพาเราไปฆ่าเสียโดยเร็วเถิด จนกระทั่งจะเดินไปขึ้นช้างผู้คุมก็ต้องอุ้มขึ้นลงทุกครั้งเมื่อหยุดพักจะให้เดินลงไปหลับนอนก็ต้องคอยอุ้มขึ้นอุ้มลงทุกครั้ง ไม่ยอมเดินบอกว่าอยากเอาเรามากก็ต้องอุ้มเราไป ถ้าไม่อุ้มก็ให้ฆ่าเสีย ผู้คุมก็ต้องคอยเอาใจและไม่ทำโทษ แต่ประการใด เพราะท่านแม่ทัพสั่งให้ระวังรักษาให้ดี คอยตามใจถึงจะถูกขังก็กักขังเหมือนเจ้านาย

กลับหน้าสารบัญ

เปิดโลกความรู้เทคโนโลยีป้องกันประเทศ อากาศยานไร้นักบิน เทคโนโลยีเพื่อการทหารและภาคสังคม

อากาศยานไร้นักบินเป็นระบบที่ถูกพัฒนาขึ้นในต่างประเทศมาหลายสิบปีแล้ว มีบทบาทในการปฏิบัติการทางทหารในต่างประเทศมานาน ได้พัฒนาประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่องจนปัจจุบันสามารถใช้เป็นอากาศยานในการรบ โดยมีบทบาทสำคัญในการปฏิบัติการทางทหารครั้งแรกในสงครามอ่าวเปอร์เซีย ภายใต้ปฏิบัติการพายุทะเลทราย (Operation Desert Storm) และมีการใช้งานเรื่อยมาจนถึงสงครามในอัฟกานิสถานและสงครามอ่าวเปอร์เซียครั้งที่สอง นอกจากสหรัฐอเมริกาแล้ว อิสราเอลยังเป็นหนึ่งในประเทศที่เป็นผู้นำด้านอากาศยานไร้นักบิน อิสราเอลมีฝูงบินอากาศยานไร้นักบินที่มีประสิทธิภาพสูงจำนวนมาก ซึ่งอิสราเอลสามารถผลิตได้เอง

ภารกิจของระบบยานไร้นักบินส่วนใหญ่จะเน้นไปที่การลาดตระเวน การสอดแนม หรือการหาข่าวกรองในพื้นที่ที่อันตราย เช่น ในพื้นที่แนวหลังของข้าศึก ซึ่งอากาศยานต้องบินฝ่าแนวป้องกันภัยทางอากาศของข้าศึกเข้าไปถ่ายภาพกลับมา ถ้าหากใช้เครื่องบินที่มีคนขับเมื่อถูกยิงตก นักบินก็จะได้รับอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ นอกจากนั้นยังใช้ในภารกิจที่

ต้องบินเฝ้าตรวจการณ์เป็นระยะเวลานาน ๆ ในบางกรณีอาจใช้เวลาเป็นวัน เพราะการใช้นักบินนั้นจะทำการบินได้ไม่นาน แต่การบังคับจากระยะไกลสามารถสลับนักบินที่ควบคุมอยู่บนพื้น เพื่อให้ นักบินพักผ่อนได้ จึงทำให้ไม่มีข้อจำกัดของมนุษย์ที่ต้องการพักผ่อน

ปัจจุบันยังมีการประยุกต์อากาศยานไร้ นักบินติดอาวุธ เพื่อเข้าโจมตีเป้าหมายที่อันตรายได้ เช่น ในการปฏิบัติการในอัฟกานิสถาน นักบินที่นั่งอยู่ที่ศูนย์บัญชาการในสหรัฐฯ สามารถบังคับอากาศยานไร้นักบินที่บินอยู่เหนืออัฟกานิสถาน เพื่อสอด

สายสายตาหาเป้าหมายที่เป็นผู้ก่อการร้าย เมื่อพบแล้วก็สามารถทำการยิงอาวุธเข้าใส่ได้ โดยที่กำลังฝ่ายเข้าโจมตีไม่ได้รับอันตรายเลย

ประเทศไทยใช้อากาศยานไร้คนบินในการอำนวยความสะดวก การบินตรวจการณ์เฉพาะพื้นที่ อากาศยานไร้คนบินมีบทบาทสำคัญในการปฏิบัติการทางทหารมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยใช้ในการลาดตระเวน ฝ้าตรวจติดตามสถานการณ์ ค้นหาเป้าหมาย โดยเฉพาะในด้านการข่าว การใช้อากาศยานไร้คนบินของเหล่าทัพขึ้นอยู่กับยุทธการและยุทธวิธีของหน่วยงานกองทัพบก เช่น กองทัพบกใช้ในระดับทหารยุทธวิธีในลักษณะเป็นเอนกประสงค์ กองทัพอากาศใช้ในการลาดตระเวนของกองเรือซึ่งต้องสามารถลงจอดบนเรือได้ กองทัพอากาศใช้ในการโจมตีซึ่งต้องเป็นแบบติดอาวุธ อากาศยานไร้คนบินจึงถือเป็นยุทธโธปกรณ์สำคัญต่อกองทัพมากขึ้นเรื่อย ๆ

อากาศยานไร้คนบินในประเทศไทย นำมาใช้ตั้งแต่สมัยกรณีพิพาทบ้านร่มเกล้า ซึ่งเป็นการ

ปะทะระหว่างประเทศไทยกับประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยมีการจัดหาอากาศยานไร้คนบินจากสหราชอาณาจักรเข้ามาประจำการในกองทัพอากาศ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๑ เป็นรุ่น R4D Skyeye จำนวน ๗ ลำ ซึ่งประจำการอยู่ที่ฝูงบิน ๔๐๒ กองบิน ๔ ตาคลี ของกองทัพอากาศ และใช้ชื่อเรียกว่า ยาน RPV (Remotely Pilot Vehicle) มีภารกิจตรวจการณ์และถ่ายภาพ โดยร่วมปฏิบัติการอยู่กับเครื่องบิน Arava แต่ด้วยข้อจำกัดทางเทคโนโลยีในขณะนั้น ทำให้อากาศยาน RPV ไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของกองทัพอากาศเท่าที่ควร เนื่องจากยาน RPV เหมาะกับการใช้งานในทะเลทราย หรือพื้นที่ที่เป็นพื้นที่โล่งแจ้ง แต่ไม่เหมาะกับการใช้งานในภูมิประเทศที่เป็นป่าเขาอย่างประเทศไทยเนื่องจากข้อจำกัดของระบบสื่อสาร หลังจากนั้นอากาศยานไร้คนบินก็ไม่ได้รับความสนใจจากกองทัพอากาศอีก

ประเทศไทยได้หันกลับมาให้ความสนใจเกิดการตื่นตัว และเห็นความสำคัญของอากาศยานประเภทนี้ชัดเจนมากขึ้นคือ การที่กองทัพบกมีการจัดหาอากาศยานไร้คนบินรุ่น Searcher Mk.1 จากประเทศอิสราเอลเข้ามาประจำการที่กองพลทหารปืนใหญ่ ในภารกิจตรวจการณ์ชี้เป้า และเป็นผู้ตรวจการณ์หน้า ในการยิงปืนใหญ่ จนก่อให้เกิด

โครงการวิจัยทางด้านอากาศยานไร้คนขับอย่างจริงจัง

ในภารกิจที่ไม่ใช่การทหารนั้น ปัจจุบันได้มีการใช้อากาศยานไร้คนขับในภาคพลเรือนเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นการบินในด้านการเกษตร เช่น การฉีดพ่นยาฆ่าแมลง การตรวจแปลงเกษตรที่มีบริเวณกว้าง การบินเพื่อสำรวจพื้นที่อนุรักษ์ การสำรวจไฟป่า การสำรวจการทำลายป่าไม้ การตรวจหาสัตว์ป่าเพื่อการวิจัย หรือแม้กระทั่งการบินตรวจสอบสภาพการจราจรจากมุมสูง เป็นต้น ซึ่งภารกิจที่ไม่ใช่ทางทหารของอากาศยานไร้คนขับนั้นทวีความสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากมีการใช้งานกันอย่างกว้างขวาง และมีจำนวนเที่ยวบินมากกว่าการใช้งานทางทหารถึง ๔ เท่า

สถาบันเทคโนโลยีป้องกันประเทศ (องค์การมหาชน) ได้ตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาเทคโนโลยีอากาศยานไร้คนขับ เนื่องจากเป็นเทคโนโลยีที่ไทยมีศักยภาพในการพัฒนาได้ ปัจจุบันสทป. มีโครงการวิจัยและพัฒนาอากาศยานไร้คนขับถึง ๒ โครงการคือ โครงการวิจัยอากาศยานไร้คนขับปีกนิ่ง (Fixed-Wings UAV) ได้ร่วมกับกองพลทหารปืนใหญ่ กองทัพบก ดำเนินการวิจัยและพัฒนาต่อยอดจากอากาศยานไร้คนขับต้นแบบ

โครงการวิจัยและพัฒนาอากาศยานไร้คนขับของสำนักงานกองทัพสนับสนุนการวิจัยกับกรมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกลาโหม และโครงการวิจัยอากาศยานไร้คนขับขึ้นลงทางดิ่ง (VTOL UAV) ได้ศึกษาวิจัยร่วมกับกองทัพเรือ และภาคเอกชน ซึ่งเป็นโครงการวิจัยตามแผนแม่บทการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีระบบยานไร้คนขับ แผนที่นำทางเทคโนโลยีป้องกันประเทศ ๑๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๕๓-๒๕๖๗)

โครงการต่าง ๆ เหล่านี้ นอกจากจะช่วยให้ประเทศไทยได้ประหยัดค่าใช้จ่ายงบประมาณ ในการนำเข้อากาศยานไร้คนขับจากต่างประเทศแล้ว ยังเป็นการพัฒนาเทคโนโลยีของประเทศ และส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคเอกชนของไทยให้เข้มแข็ง และมีการพัฒนาด้านการส่งออกเพื่อสร้างรายได้ให้กับประเทศไทยในอนาคต ทั้งยังสามารถสร้างอุตสาหกรรมป้องกันประเทศให้ไทยสามารถพึ่งพาตนเอง และเป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญประการหนึ่ง ที่สามารถส่งเสริมเศรษฐกิจไทยให้เติบโตได้อย่างยั่งยืนต่อไป

บทความจาก

สถาบันเทคโนโลยีป้องกันประเทศ (องค์การมหาชน) กระทรวงกลาโหม
Defence Technology Institute (Public Organisation) Ministry of Defence, The Kingdom of Thailand